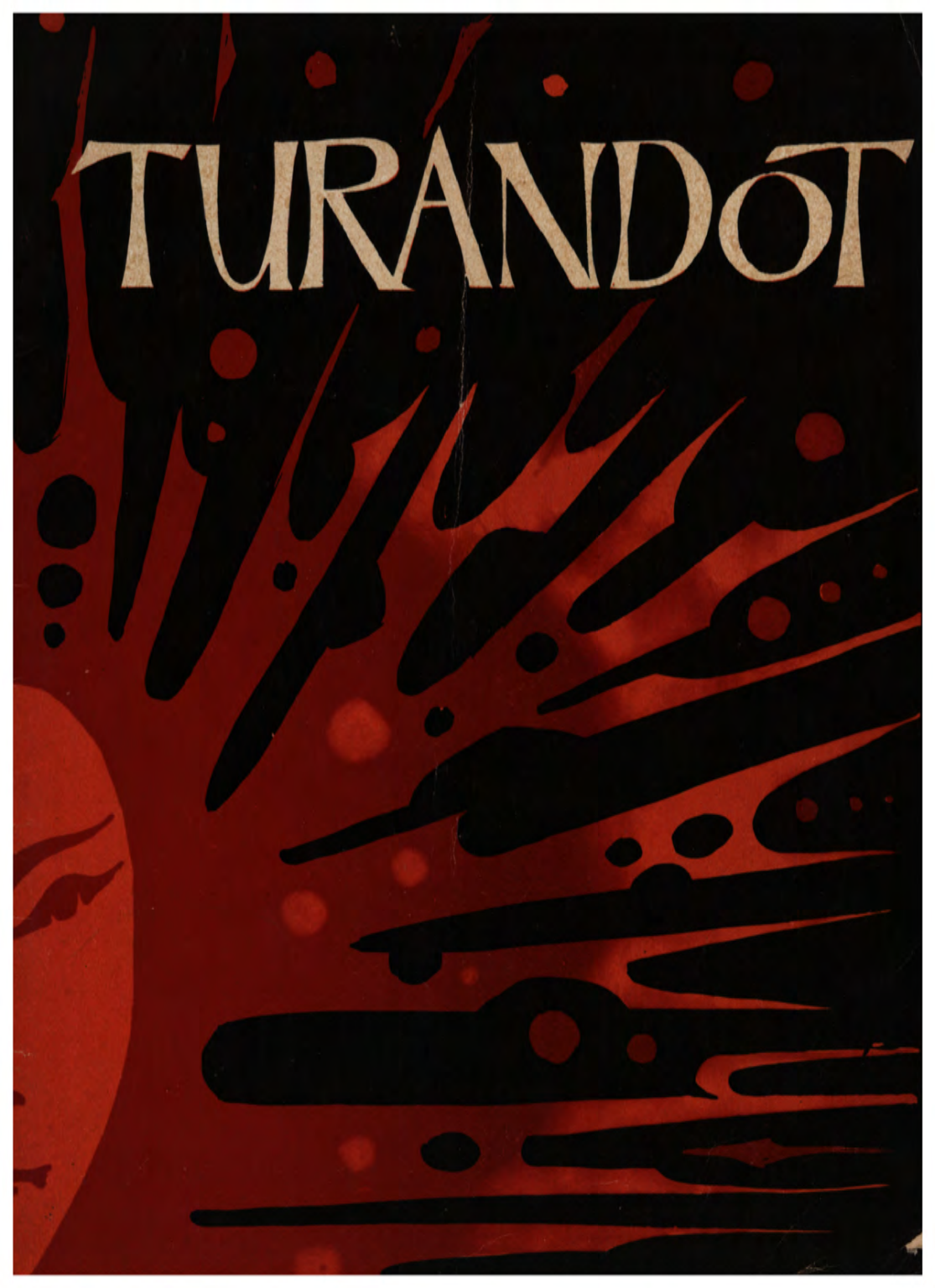

TURANDOT

PAŃSTWOWA OPERA
I FILHARMONIA
BALTYCKA
W GDAŃSKU

GIACOMO PUCCINI

TURANDOT

OPERA W III AKTACH

PREMIERA 19. X. 1968

DYREKTOR
TADEUSZ RYBOWSKI

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY
JERZY KATLEWICZ

LIBRETTO:

G. ADAMI I R. SIMONI

PRZEKŁAD POLSKI — L. WITKOWSKI

KIEROWNICTWO MUZYCZNE
JERZY KATLEWICZ

INSCENIZACJA I REŻYSERIA
DANUTA BADUSZKOWA
RYSZARD SLEZAK

SCENOGRAFIA
STANISŁAW BĄKOWSKI

CHOREOGRAFIA
ZYGMUNT KAMIŃSKI

PRZYGOTOWANIE CHÓRU
WIESŁAW CZERSKI
LEON SNARSKI

ASYSTENT REŻYSERA
MICHAŁ KASZYC

...„Godzina za godziną, minuta za minutą myślę o Turandot i wszelka muzyka jaką dotąd napisałem, coraz mniej mi się podoba...”

(fragm. listu Pucciniego do G. Adamiego z 1924 r.)

GIACOMO PUCCINI
1858—1924

GIACOMO PUCCINI I JEGO OPERA „TURANDOT”

Twórca „Madame Butterfly” urodził się 22 grudnia 1858 roku w miejscowości Lucca w Toskanii. Rodzina Puccinich była od dawien dawna związana z muzyką; ojciec Giacomina, Michele Puccini, był kompozytorem, organistą i dyrygentem lukkańskiego konserwatorium. On też pokierował początkami wykształcenia muzycznego swego syna. Niestety, zmarł wkrótce, a Giacomo znalazł się pod opieką wuja i matki obarczonych troską o utrzymanie licznej rodziny. Mimo poważnych kłopotów materialnych nie przerwał jednak studiów muzycznych. Niewielkie stypendium pozwoliło mu ukończyć mediolańskie Konserwatorium, gdzie kształcił się pod kierunkiem znanego skrzypka i kompozytora Antonia Bazziniego oraz Amilcare Ponchiello, autora słynnej opery „Gioconda”. Wpływ tego ostatniego, jak również zapoznanie się z arcydziełami Verdiego, zdecydowały prawdopodobnie o tym, że Puccini zarzucił muzykę religijną i symfoniczną, w którym to kierunku początkowo iść zamierzał — i poświęcił się wyłącznie twórczości operowej.

Pierwsze jego próby na tym polu, „Le Villi” i „Edgar”, minęły niemal bez echa — tyle tylko, że pozwoliły młodemu kompozytorowi wybrnąć

częściowo z materialnych trudności. Głośniejszy sukces przyniosła mu dopiero wystawiona w 1893 roku w Turynie „Manon Lescaut”. Dalsze trzy opery, a mianowicie „Cygania”, „Tosca” i „Madame Butterfly” zyskały już Pucciniemu wszechświatowy rozgłos i ugruntowały jego sławę jako najznakomitszego kompozytora operowego owej doby.

Od tego czasu jednak talent Pucciniego jak gdyby przygasa. Przez szereg lat nie pisze on prawie nic. Opera „Dziewczyna ze Złotego Zachodu” napisana na zamówienie nowojorskiej Opery Metropolitan wartością swą zdecydowanie nie dorównała poprzednim osiągnięciom Pucciniego; również operetka skomponowana dla jednego z wiedeńskich teatrów nie odniosła większego sukcesu, a powstały w 1918 roku tryptyk złożony z trzech jednoaktowych oper — „Płaszcz”, „Siostra Angelica” i „Gianni Schicchi”, mimo wybitnych walorów muzycznych i dramatycznych nie zyskał sobie stałego miejsca w repertuarze teatrów operowych. Dopiero w roku 1921 sześćdziesięcioletni kompozytor przystępuje do pracy nad dziełem, które miało stać się jeszcze jednym tytułem do jego wielkiej sławy.

Po temat sięgnął Puccini tym razem nie w sferę życiowego realizmu, jak to było zasadą kompozytorów reprezentujących werystyczny kierunek w operze, lecz do świata chińskich baśni. Temat ten podał mu Renato Simoni, dramaturg i znawca zagadnień orientalistyki, który też wspólnie z Giuseppe Adamim opracował libretto projektowanej opery według sztuki Carlo Gozziego „Turandot”. Puccini przystąpił do pracy z ogromnym zapałem, wkładając w nią całe serce, a ponadto — nabytą z wiekiem wielką wiedzę i doświadczenie kompozytorskie. Miał głębokie przekonanie, iż „Turandot” będzie najświetniejszym spośród jego dzieł. Niestety — organizm jego trawiła już straszliwa choroba — rak gardła. Praca nad operą szła w gorączkowym tempie, na wyścigi ze zliżającą się nieuchronnie śmiercią.

29 listopada 1924 roku Puccini umiera w momencie, gdy — jak sam mówił — do kompletnego ukończenia „Turandot” potrzeba mu było jeszcze zaledwie dwudziestu dni. Zdołał doprowadzić operę do połowy trzeciego aktu, do dramatycznej sceny śmierci małej Liu — i tak też zgodnie z jego życzeniem wykonano ją po raz pierwszy 26 kwietnia 1926 roku w mediolańskiej „Scali”; w połowie ostatniego aktu umilkli śpiewacy i orkiestra, a prowadzący przedstawienie Arturo Toscanini

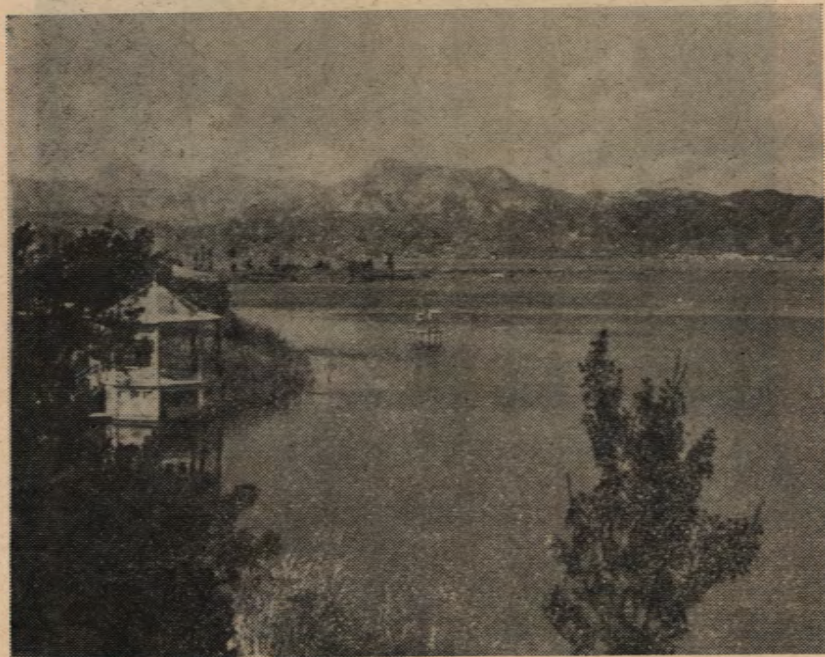

JERZY KATLEWICZ

odwrócił się do widowni i cichym, wzruszonym głosem powiedział „Mistrz Puccini prosił, aby państwu oznajmić, że to był jego ostatni akord...”

Wśród głuchoj ciszy opadła kurtyna, publiczność zaś powstała z miejsc i wzruszona do głębi w milczeniu opuszczała teatr. Na dalszych przedstawieniach grano już „Turandot” w całości. Ukończył ją według pozostawionych szkiców i osobistych wskazówek Pucciniego zaprzyjaźniony z nim kompozytor Franco Alfano, a złośliwa historia uczyniła mu z tej właśnie pracy, uważanej przez niego samego za coś stosunkowo mało ważnego, główny tytuł do sławy, usuwając w cień własną twórczość operową Alfana.

„Turandot” Gozzi’ego w oryginale ma w wielu momentach charakter potrosze groteskowy. Libretto opery zostało oparte zgodnie z życzeniem Pucciniego na późniejszej wersji tej sztuki, w większym stopniu owianej duchem romantyzmu, opracowanej przez Fryderyka Schillera. Ponadto chcąc uczynić treść dzieła jeszcze bardziej „humanitarną”, wprowadził Puccini w miejsce zazdrosnej Adelmy, zdradzającej w końcu tajemnicę bohatera, subtelną postać kochającej i wiernej aż do śmierci Liu, która w znacznym stopniu łagodzi krwawą i pełną okrucieństwa atmosferę, w jakiej rozgrywa się akcja dzieła.

TORRE DEL LAGO — WIDOK NA JEZIORO

DANUTA BADUSZKOWA

TREŚĆ OPERY

AKT I

Pod murami cesarskiego pałacu w Pekinie kłębi się tłum podniecony bliskością dobrze już znanego, lecz zawsze poruszającego nerwy widowiska. Oto właśnie bowiem jeden z mandarynów obwieszcza, iż perski książę, ubiegający się o rękę córki cesarza Chin, księżniczki Turandot, nie zdołał rozwiązać postawionych przez nią trzech zagadek i wobec tego zostanie stracony, jak już wielu innych przed nim, o pierwszym blasku księżyca. Warunek bowiem brzmi: kandydat do ręki księżniczki winien rozwiązać trzy zagadki przez nią zadane — w przeciwnym razie czeka go śmierć.

Wśród wzburzonego tłumu spotykają się nieoczekiwanie i poznają — Timur, zdetronizowany i wygnany z ojczyzny król Tatarów oraz jego syn — książę Kalaf. Ponieważ jednak prześladowcy mogą szukać ich i w Pekinie, muszą przeto obaj nie zdradzać swych imion i pochodzenia oraz udawać, że nie znają się wzajemnie. Niewiele zresztą jest czasu na rozmowy, bo oto już ukazuje się orszak wiodący perskiego księcia na miejsce stracenia. Tłum, poruszony jego młodością, urodą i odwagą, błaga teraz o łaskę dla skazanego, zaś Kalaf wstrząśnięty okrucieństwem księżniczki przeklina ją, lecz słowa zamierają mu na ustach, gdy wysoko na murze ukazuje się — postać samej Turandot opromieniona srebrnym blaskiem wschodzącego księżyca. Władczy gest jej dłoni jest nieodwołalnym już wyrokiem śmierci dla nieszczęśliwego perskiego księcia, ale zarazem rozpala płomień namiętnej miłości w sercu Kalafa. Czuje on, iż musi zdobyć ją za wszelką cenę. Daremnie usiłuje go powstrzymać ojciec i rozpaczona Liu, młoda niewolnica towarzysząca Timurowi, a skrycie zakochana w Kalafie; daremnie zastępują mu drogę trzy komiczne postacie — cesarscy ministrowie Ping, Pang i Pong. Kalaf podbiega do songu wiszącego przy palacowej bramie i uderza w nią trzykrotnie na znak iż pragnie ubiegać się o rękę księżniczki Turandot.

AKT II — ODSŁONA I

W pałacowym ogrodzie, w cieniastej altanie siedzą trzej mandaryni — Ping, Pan i Pong, z żalem wspominając dawne dobre czasy. Wszystko się zmieniło, gdy przyszła na świat księżniczka Turandot. Wciąż płynie krew jej nieszczęsnych zalotników, a oni — czcigodni mandaryni — stali się po prostu katowskimi pacholkami. Marzą więc tęsknie o swych dalekich, ustronnych posiadłościach i wzdychają do chwili, kiedy narazie zimne serce księżniczki Turandot obudzi się do miłości. Wzmagający się gwar i hałas dochodzący z pałacu zapowiada rozpoczęcie uroczystości — próby nowego kandydata do ręki księżniczki. Radzi nie radzi ruszają trzej ministrowie do swych obowiązków.

Odsłona 2

Wśród olśniewającego wschodnim przepychem dworskiego ceremoniału młody tatarski książę ubiegać się ma o rozwiązanie zagadek i rękę księżniczki. Turandot w wielkiej arii wyjaśnia tajemnicę swego nieludzkiego postępowania. Oto niegdyś przed laty jej prababka, dzielna i piękna Lou-Ling została porwana przez nieznanego cudzoziemca i aby uniknąć hańby sama zadała sobie śmierć. Za zbrodniczy czyn

STANISŁAW BAKOWSKI

owego nikczemnika teraz ona, Turandot, bierze pomstę na całym rodzie męskim.

Jednak o dziwo! młodzieńcowi udaje się rozwiązać wszystkie trzy zagadki. Na mocy cesarskiego przyrzeczenia może on już teraz poślubić księżniczkę. Lecz Kalaf nie chce zostać mężem Turandot wbrew jej woli — pragnie wzbudzić miłość w jej zimnym dotąd i nieczułym sercu. Teraz on z kolei zadaje księżniczce zagadkę: niechaj do świtu następnego dnia Turandot odgadnie jego imię. Jeżeli jej się to uda — może skazać go na śmierć.

Akt III

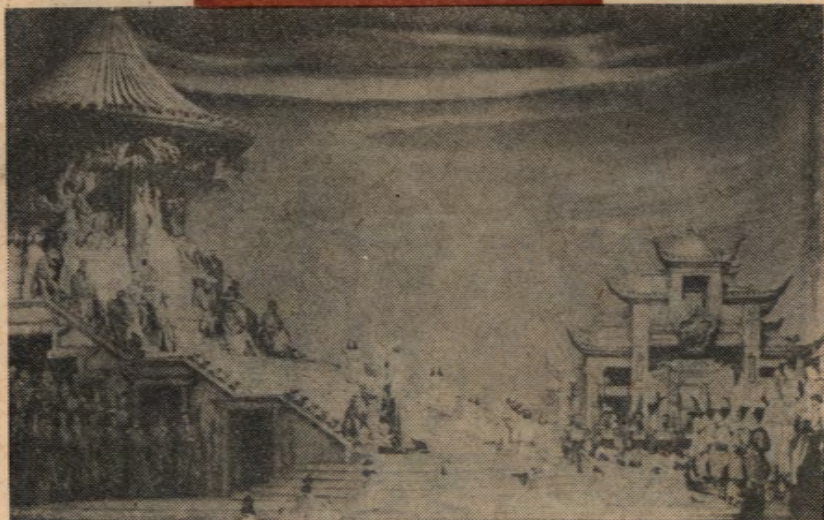
Zapadła noc. Nikt w Pekinie jednak nie śpi, a po mieście krążą heroldowie nawołując do ujawnienia imienia nieznanego cudzoziemca. Nie śpi także Kalaf. Siedząc na stopniach ogromnej altany, patrząc na wyiskrzzone gwiazdami niebo z nadzieją w sercu oczekuje świtu i marzy o miłości przecudnej Turandot.

W międzyczasie doradcy księżniczki wpadają na okrutny pomysł: rozkazują wziąć na tortury małą Liu domyślając się, że ona na pewno zna imię tajemniczego cudzoziemca. Jednak Liu oświadcza, iż chętnie zginie dla szczęścia tego, którego kocha, lekając się, iż tortury mogą złamać jej wolę, sama zadaje sobie śmierć.

Turandot ugina się w końcu pod żarem miłosnych zaklęć młodego księcia i wyznaje, że — od początku go pokochała i dlatego właśnie... zarazem go znienawidziła. Kalaf waży się więc na jedną jeszcze próbę. Oto sam wyjawia księżniczce swoje imię, oddając tym sposobem swoje życie w jej ręce.

Jednak nieczułe serce księżniczki Turandot obudziło się już do życia i miłości. Gdy więc o wschodzie słońca gromadzi się cały dwór cesarski i tłum ludu, z napięciem oczekując ostatecznego rozstrzygnięcia, Turandot oświadcza, iż zna już imię cudzoziemca — Brzmi ono — miłość.

J. K.

Scena z II aktu „Turandot” (La Scala)

RYSZARD SLEZAK

ZYGMUNT KAMIŃSKI

O S O B Y:

Turandot — Księżniczka	— Irmína Kostkiewicz Magdalena Nysler Helena Mołoń Maria Zielińska	Ping — wielki kanclerz	— Jan Gdaniec Kazimierz Sandurski
Altoum — Cesarz	— Stefan Cejrowski Feliks Lewandowski	Pang — wielki ochmistrz	— Józef Figas Feliks Lewandowski
Timur — zdetronizowany król tatarski	— Jerzy Podsiadły Jerzy Szymański Paweł Trzebiatowski	Pong — wielki kuchmistrz	— Stefan Cejrowski Franciszek Kokot
Calaf — Książę nieznaný	— Stefan Cejrowski Jan Kusiewicz Franciszek Warecki	Mandaryn	— Czesław Babiński Wacław Prabucki
Liu — młoda niewolnica	— Urszula Szerszeń Lucja Żelukiewicz	Książę perski	— ***

Kat, Pomocnicy kata, Siepacze, Mandaryni,
Służebne Turandot, Żołnierze, Cienie Zmarłych, Lud.

Rzecz dzieje się w Pekinie w legendarnej przeszłości.

ORKIESTRA, CHÓR I BALET PAŃSTWOWEJ OPERY
I FILHARMONII BAŁTYCKIEJ

CHÓR FILHARMONICZNY

Kierownictwo muzyczne i I dyrygent
JERZY KATLEWICZ

Dyrygenci:
ZBIGNIEW BRUNA
GRZEGORZ SUTT

Inspicjenci:
MICHAŁ KASZYC
LECH STACHOWSKI

Sufler:
EUFEMIA KLASSA

Obsada dzisiejszego przedstawienia znajduje się na tablicy w hallu.

KRONIKA ŻYCIA I TWÓRCZOŚCI GIACOMO PUCCINIEGO

- 1858 — 22 grudnia urodził się w Lucca Giacomo Puccini
- 1864 — 23 stycznia zmarł ojciec Giacomina, Michele Puccini, wykładowca harmonii i fortepianu w Instytucie Muzycznym w Lucca Rada Miejska przyznała wdowie i dzieciom skromną rentę, a dla 5-cio letniego wówczas syna zarezerwowała stanowisko organisty w katedrze.
- 1876 — 11 marca w Pizie młody Puccini słucha „Aidy” Verdiego. Kilka lat później zaznacza: „kiedy usłyszałem Aidę poczułem, że otworzyło się dla mnie okno muzyki”.
- 1878 — 12 lipca zostają wykonane w katedrze 4 głosowy „Motet” oraz „Credo” na chór i orkiestrę.
- 1879/1880 — powstaje wielogłosowa „Msza” Pucciniego, długi czas zapomniana przez jego biografów.
- 1880 — Początek studiów w Konserwatorium w Mediolanie. Nauczycielem Pucciniego był początkowo znany skrzypek Antonio Bazzini, a od roku
- 1882 — kompozytor Amilcare Ponchielli
- 1883 — ukończenie nauki w Konserwatorium. Pracą dyplomową było „Capriccio Sinfonico”, które spotkało się z gorącym przyjęciem u publiczności i krytyki.
- 1884 — 31 maja odbyła się w Mediolanie premiera pierwszej opery Pucciniego pt. „Willida”.
W lipcu tegoż roku zmarła matka kompozytora Albina Magi.
- 1886 — 23 grudnia przyszedł na świat Antonio — syn Giacomina Pucciniego i Elviry Geminiani. Była ona żoną znanego kupca w Lukce, z którym żyła w separacji.
- 1890—1892 — Praca nad operą „Manon Lescaut”.
- 1893 — 1 lutego premiera „Manon Lescaut” w Turynie.
- 1894 — Puccini osiedla się w Torre del Lago, opodal Viareggio; w tym malowniczym zakątku powstana wszystkie późniejsze jego opery za wyjątkiem ostatniej („Turandot”).
- 1896 — 1 lutego premiera „Cyganerii” w Teatro Regio w Turynie, dyrygował nią Arturo Toscanini. Libretto opery zostało oparte na powieści H. Murgera „Sceny z życia cyganerii” (Scènes de la vie de bohème).
- 1900 — 14 stycznia Teatro Costanzi (dziś Teatro dell’Opera) w Rzymie wystawił kolejną operę Pucciniego — „Tosca”. W sierpniu G. Puccini był obecny w Londynie na sztuce Dawida Belasce „Madam Butterfly”, której akcja i egzotyczne tło wydarzeń wywarły na niego tak ogromne wrażenie, że skłoniły do skomponowania opery na ten sam temat.
- 1901—1903 — praca nad operą „Madame Butterfly”
- 1904 — 3 stycznia, po śmierci pierwszego męża Elviry, odbył się jej ślub kościelny legalizujący związek z Giacomem
- 1904 — niepowodzenie „Madame Butterfly” na premierze w dniu 17 lutego w mediolańskiej La Scali. Kompozytor pisał wtedy: „Był to straszliwy wieczór. Niepowodzenie dotknęło mnie głęboko, gdyż spadło zupełnie nieoczekiwanie...” Jednak szybko, bo już — 28 maja nadszedł triumf „Madame Butterfly” na spektaklach w Brecci. W partii tytułowej wystąpiła wówczas Salomea Krużelnicka, która wcześniej stworzyła znakomite kreacje w Warszawie w operach Moniuszki „Halka” i „Hrabina”.
- 1905 — Udział Pucciniego w festiwalu jego oper w Buenos Aires.
- 1906 — Wyjazd do Paryża na spektakl „Madame Butterfly” w Opera Comique.

WIESŁAW CZERNSKI

MICHAŁ KASZYC

- 1908—1910 — Intensywna praca nad operą „Dziewczę z Zachodu” osnutą również na sztuce D. Belasca.
- 1910 — 10 grudnia triumfalna premiera „Dziewczęcia z Zachodu” pod dyrekcją A. Toscaniniego w Metropolitan Opera w Nowym Jorku. Rada dyrektorów ofiarowała kompozytorowi honorowy Srebrny Wieniec.
- 1911 — Premiera europejska „Dziewczęcia” w Rzymie, wystawiono ją również w Warszawie 5 października 1911 roku.
- 1916 — Puccini kończy komponowanie operetki pt. „Jaskółka” (La rondine).
- 1917—1918 — Powstaje Tryptyk złożony z trzech jednoaktówek: „Płaszcz”, „Siostra Angelica” i „Gianni Schicchi” (oparty na motywach „Boskiej Komedii” Dantego)
- 14 grudnia premiera Tryptyku w nowojorskiej Metropolitan Opera oraz 11 stycznia 1919 roku w Rzymie.
- 1924 — W maju odbyło się we Florencji spotkanie z Arnoldem Schönbergiem. Puccini uznał jego twórczość za punkt wyjścia „ku dalekiej, przyszłej mecie”.
- 1920—1924 — Ostatnie lata wypełnia praca nad „Turandot”, którą kompozytor uważał za najważniejsze swoje dzieło.
- 1924 — Giacomo Puccini zmarł w Brukseli 29 listopada na raka gardła. Początkowo został pochowany w rodzinnym grobowcu Toscaninich w Mediolanie, a następnie w Torre del Lago, miejscu najbardziej twórczej działalności kompozytorskiej.
- 1926 — 25 kwietnia odbyła się w La Scala premiera „Turandot”, do zakończenia już po śmierci Pucciniego, przez Franco Alfano.
- (oprac. L.M.)

TEATRO ALLA SCALA
(ENTE AUTONOMO)

Sette 78ª dell'Opera
Setta A Stagione 1925-26 Sette 125^a
(67 del SECONDO Teatro)

DOMENICA 25 APRILE 1926 - alle ore 21 precise

PRIMA RAPPRESENTAZIONE

TURANDOT

Musica di GIACOMO PUCCINI
(Adattata e RICOSTRUITA da)

NUOVISSIMA

PERSONAGGI

La Principessa Turandot	Sig. ROSA KRISA
L'Imperatore Alaiano	Sig. FRANCESCO DOMENICI
Tuncar, Re tutore sostituto	LUIGI WALTER
Il Principe Agadur (Calò) suo figlio	NICHOLE TARTI
Una giovine schiava	Sig. MARIA ZAMBONI
Ping, Grande concubina	Sig. STAZIO BEMINI
Paug, Gran provveditore	EMILIO VENTURINI
Paug, Grande cavaliere	GIUSEPPE SASSI
La Mandarina	LEONIDE BARACCHI
Il Principe di Persia	K. K.
Il Califone	N. K.

Bando Imperiale - Servi del ballo - Eunuco - Sicario
Mandarini - Alghisi - Saperi - Anziani di Turandot - Ufficiali - Portinieri - Musici - Le Onore del Re - Folla
A Palco - Ai Orpelli delle logge

Maestro Concertatore e Direttore:

ARTURO TOSCANINI

Maestro del Coro: **VITTORIO VENEZIANI**

Maestro della Banda: **MARNICO CECARULLI** - Organico: **GIOVANNI PRATESI**

Direttore della scena in scena: **GIOVACCHINO FORZANO** - Direttore dell'illuminazione scenica: **CARAMBA**

Regista e coordinatore di: **GALLILO CRINI** (coll. collaborazione di) **ALESSANDRO MARIANO**

Direttore del Merchising: **GIOVANNI - PENICOLE ANSALDO**

Cassa della Banca: **CARAMBA** in servizio di **CARAMBA** - Corriere della Banca: **ROBERTO G. S. DI SANPIETRO TESTICIA** e **C.**

PREZZI

Biglietto d'ingresso alla Platea ed ai Palchi	L. 50	Biglietto d'ingresso alla Prima Galleria	L. 25
Palchioni (due ingressi)	500	Posti Numerati di Prima Galleria (due ingressi)	200
Palchioni (due ingressi)	400	Biglietto d'ingresso alla Seconda Galleria	15
Posti Numerati di Platea (due ingressi)	300	Posti Numerati di Seconda Galleria (due ingressi)	100

L'ALCANTARE

Prima fila	L. 2500	Seconda fila	L. 3000	Tercia fila	L. 2500
------------	---------	--------------	---------	-------------	---------

È prescritto l'abito nero per la platea e per i palchi
IN PLATEA NON VI SONO POSTI A PIEDI

Dopo l'apertura della spettacolo il tempo di apertura alla Platea e alla Galleria è però vietato il concorso dei spettatori nei palchi della fila di sopra.

Gli spettatori e gli altri signori disposti ad assistere non dovranno essere ammessi alla prima e seconda galleria, e non dovranno essere ammessi alla platea e ai palchi. In ogni caso, l'ingresso ai palchi e alla platea sarà consentito solo se i posti sono stati acquistati direttamente dalla Cassa della Banca.

Per informazioni sul programma e sui biglietti, si rivolga a: **CASSA DELLA BANCA** o **GALLERIA** con questo ufficio, telefono: **1111**.

Il Teatro si apre alle ore **21**. - Le Gallerie alle ore **19.45**.

KIEROWNICTWO ARTYSTYCZNE

Kierownik artystyczny i I dyrygent— Jerzy KATLEWICZ

Dyrygenci: — Zbigniew BRUNA
— Grzegorz SUTT

Reżyser: — Ryszard SLEZAK

Kierownik baletu: — Janina JARZYŃOWNA-SOBCZAK

Choreograf: — Zygmunt KAMIŃSKI

Kierownicy chórów:
operowego — Wiesław CZERSKI
filharmonicznego — Leon SNARSKI

Kierownik wokalny chóru operowego — Jerzy SZYMAŃSKI

Korepetytorzy solistów: — Urszula KULKOWA
— Laura POPLAWSKA
— Helena ZWIJASOWA

Korepetytorzy baletu: — Urszula TSCHERTOK

Korepetytor chóru: — Henryk SPYCHAŁA

Inspicjenci: — Michał KASZYC
— Lech STACHOWSKI

Sufler: — Eufemia KLASSA

Asystent reżysera: — Michał KASZYC

CHÓR OPERY BAŁTYCKIEJ

Kierownik Chóru:
WIESŁAW CZERSKI

Kierownik wokalny:
JERZY SZYMAŃSKI

Korepetytor:
HENRYK SPYCHAŁA

Inspektor:
ZDZISŁAW SUSKI

Soprany:

Adamczak Stefania
Chudzicka Ludgarda
Deptulska Rozwita
Gibczyńska Stanisława
Huk Teresa
Kolaszińska Urszula
Korzeniowska Jadwiga
Kostkiewicz Irmina
Lewandowska Donata
Lupińska Krystyna
Manikowska Felicja
Massalska Halina
Nawrocka Teresa
Piepkówna Kornelia
Pilchowska Genowefa
Podbilska Michalina

Alty:

Andersz Czesława
Bartkowiak Halina
Bukowska Janina
Filioliak Władysława
Gachowa Zofia
Glaserapp Urszula
Iwor Gabriela
Jungowska Zdzisława
Kordulska Barbara
Krzyżanowska Alicja
Malewicz Maria
Radtko Urszula
Raduła Maria
Węgrzyn Anna

Tenory:

Badura Jan
Bykowski Edward
Dąbkowski Andrzej
Dzieszuk Gerard
Grandowicz Włodzimierz
Leśniowski Tadeusz
Miszker Erwin
Różagórski Stanisław
Ratuszny Ryszard
Sywec Michał
Wielikaniec Grzesław
Zwiernik Jan

Basy:

Budnik Jerzy
Donocik Gustaw
Dorosz Jerzy
Gierkowicz Jarosław
Kamiński Stanisław
Kasprzyk Władysław
Łukaszewski Bogdan
Nowiński Kazimierz
Suski Zdzisław
Szlawski Zdzisław
Szwarckopf Andrzej
Rysiak Jerzy
Wensora Zygmunt

ZESPÓŁ SOLISTÓW ŚPIEWAKÓW

ANNA BARTOSZYŃSKA
LEOKADIA BOROWSKA
MAGDALENA BOJANOWSKA
ZOFIA CZEPIELÓWNA-SCHILLER
KRYSTYN INGERSLEBEN
ALINA KOZŁOWSKA
HELENA MOŁOŃ
MAGDALENA NYSLER
URSZULA SZERSZEŃ
MARIA ZIELIŃSKA
ŁUCJA ŻELUKIEWICZ

CZESŁAW BABIŃSKI
STEFAN CEJROWSKI
JÓZEF FIGAS
JAN GDANIEC
FRANCISZEK KOKOT
JAN KUSIEWICZ
FELIKS LEWANDOWSKI
WŁADYSŁAW MALCZEWSKI
EDWARD MIKULSKI
JERZY PODSIADŁY
WACŁAW PRABUCKI
KAZIEMIERZ SANDURSKI
KAZIMIERZ SERGIEL
JERZY SZYMAŃSKI
PAWEŁ TRZEBIATOWSKI
FRANCISZEK WARECKI

BALET P.O.I.F.B.

Kierownik baletu i choreograf:
JANINA JARZYNÓWNA-SOBCZAK

Choreograf:
ZYGMUNT KAMIŃSKI

Pedagodzy:
PIOTR SCHULZ
BOGDAN CHOJNACKI

Korepetytor:
URSZULA TSCHERTOK
JANUSZ SZUDZIŃSKI

Inspektor baletu:
JERZY ZOCHOL

Konsultant akrobatyki:
LESZEK OSMĄSKI

Pierwsi soliści:

Alicja Boniuszko
Zygmunt Jasman
Bronisław Kropidłowski
Janusz Wojciechowski
Kazimierz Wrzosek

Soliści:

Genowefa Brett
Joanna Górską
Beata Kimic-Wojciechowska
Lilianna Kowalska-Wrzosek
Janina Ziełińska
Waldemar Gajewski
Zygmunt Kamiński
Bronisław Prądzyński
Henryk Śliwa
Piotr Schulz
Marceli Żędzianowski

Koryfeje:

Dagmara Graezer
Regina Hallen
Róża Korzeniowska
Halina Pankow
Halina Przybył
Bogusław Chojnacki
Miłosz Dąbrowski
Krzysztof Rzeszot
Jerzy Sidorowicz

Zespół baletowy:

Ewa Ciemniak
Maria Domagalska
Anna Gienca
Ewa Hirszbard
Regina Katzor
Krzyszyna Kobielska
Lidia Kulbikowska
Barbara Michalska
Barbara Poświatowska
Krzyszyna Stemplewska
Halina Sikora
Barbara Stanuch
Izabela Tanaś
Wanda Tillert
Maria Zemio
Danuta Żurawska
Jan Jakubowski
Gustaw Klauzner
Lech Ladowski
Leonard Rybicki
Jerzy Zochol

CHÓR FILHARMONICZNY

Kierownik Artystyczny
LEON SNARSKI

Prezes Chóru:
DARIUSZ KOWALIK

Korepetytor:
HENRYK SPYCHAŁA

Soprany:

Jurkiewicz Maria
Smutek Zofia
Kowalik Zofia
Jasiak Irena
Masewicz Irena
Majewska Ewa
Odzimek Renata
Wasilenko Tamara
Żebrecka Elżbieta
Szarejko Maria
Ustarbowska Czesława
Kucharonek Teresa
Bluma Felicja
Hoffmann Eugenia
Mamrzyńska Anna
Miszczuk Stanisława

Alty:

Chmielewska Teodozja
Kusielczuk Barbara
Chuchla Wanda
Konaszewska Krystyna
Szymanek Mirosława
Kalko Grażyna
Matoń Zuzanna
Mączak Jadwiga
Winiarska Eugenia
Wiśniewska Dominika
Szajda Władysława

Tenory:

Bogowski Andrzej
Kudła Teodor
Dereszkiewicz Norbert
Kamiński Stefan
Konratowicz Paweł
Paradowski Antoni
Sajk Bogdan
Ustarbowski Herbert
Bartoszczyk Bolesław
Rzeźnik Bolesław
Chmiecik Jan
Przybył Władysław
Ejsmont Marian

Basy:

Ellert Stefan
Biliński Jan
Gmiński Józef
Korda Kazimierz
Kowalik Dariusz
Kowalik Tadeusz
Kleina Jan
Szymaniak Wiktor
Waniewski Zbigniew
Lubiatowski Marian
Zwirleń Czesław

ORKIESTRA PAŃSTWOWEJ OPERY I FILHARMONII BAŁTYCKIEJ

Kierownik Artystyczny i I Dyrygent — Jerzy Katlewicz
Dyrygent — Zbigniew Bruna
Dyrygent-asystent — Grzegorz Sutt

I skrzypce

Szmań Wojciech (koncertmistrz)
Kochański Tadeusz
(koncertmistrz)
Bujalski Franciszek
Kucal Jerzy
Stein Kazimierz
Langowska Maria
Jeziorny Wiesław
Niemro Henryk
Mieńko Michał
Zielińska Irena
Huzarski Kazimierz
Siedlar Wiesława

II skrzypce

Kosiorek Stanisław
Sztukowski Sylwester
Małecki Jerzy
Butowski Waclaw
Popielska Wanda
Osterczy Stefan
Brochocki Bronisław
Lubowicz Joanna
Kres Norbert
Tomczyk Bernard
Dardzińska Alicja

Altówki

Smiglin Mieczysław
Wojtkowski Jerzy
Albrecht Irena
Mańkowski Kazimierz
Lejman Krystyna
Budny Piotr
Sajak Piotr

Wiolonczele

Zaborowska Bożena
(koncertmistrz)
Swińto Janusz (koncertmistrz)
Filar Andrzej
Pokorniecki Franciszek
Baryła Karol
Tomczak Tadeusz
Sperski Krzysztof
Miodowski Zdzisław
Andrzejewski Tadeusz

Kontrabasy

Piotrowicz Edwin
Kucharska Barbara
Rosiek Stanisław
Chamera Adam
Mazur Adolf
Pile Antoni
Piotrowicz Zdzisław

Harfa

Rużkova Regina

Fortepian

Kulkowa Urszula

Organy

Spychała Henryk

Flety

Gałąka Waclaw
Klaman Ryszard
Kaziński Jarosław
Kwiecień Mieczysław

Oboje

Gassan Erwin
Buczkowski Romuald
Raatz Józef
Sekowski Stanisław

Rożek angielski

Chrapkowski Henryk

Klarnety

Swiercz Władysław
Zareba Jan
Pietras Andrzej
Swiercz Ryszard

Bas-klarnet

Guzowski Kazimierz

Fagoty

Radula Benedykt
Stracewski Mirosław
Pilat Maksymilian

Kontrafagot

Pawłowski Jerzy

Waltornie

Suchoples Aleksander
Daniecki Edward
Jakubowicz Marian
Filipowicz Kazimierz
Klimek Zygmunt
Tylewski Tomasz
Brzostek Leon

Trąbki

Ratajczak Ryszard
Tabaszewski Franciszek
Burdynowski Józef
Artwińska Alicja
Stachnik Józef

Puzony

Wachowicz Roman
Trus Aleksander
Grygorowicz Edward
Kasprzycki Alfons

Tuba

Ulatowski Jerzy

Perkusja

Szymański Marian
Rugienis Bronisław
Brzeski Witold
Wiśniewski Waclaw

Inspektor orkiestry:

Henryk Niemro

Korektor fortepianów

Władysław Ogledzki

Kierownik sceny
Światła
Kierownik warsztatów

— Janusz Dutkiewicz
— Bronisław Ciba
— Henryk Wisz

Kierownicy pracowni:

perukarskiej
stolarskiej
modelatorskiej
malarskiej
krawieckiej damskiej
krawieckiej męskiej
obuwniczej
Rekwizytor

— Halina Wasielewska
— Bronisław Rapicki
— Mieczysław Iwanicki
— Zdzisław Bubella
— Sabina Ostrowska
— Kazimierz Skoczeń
— Jerzy Borysewicz
— Jan Walerzak

Cena zł 5,50

Gdańskie Zakłady Graficzne, Gdańsk, zam. nr 630 — E-5.

